

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 8/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 29. júna 2016 predbežne prerokoval návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. Elenou Berthotyovou, PhD., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a takto

r o z h o d o l :

Návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 30. mája 2016 doručený návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. Elenou Berthotyovou, PhD., na začatie konania

podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“).

Najvyšší súd v odôvodnení svojho návrhu informuje, že mu bolo doručené odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 26/2014-48 z 30. októbra 2015, ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2013/011050-004 z 2. decembra 2013 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Policajného zboru, oddelenia cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-2568-17/2013-Ž/Jai zo 6. augusta 2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalobca v odvolaní uvádza, že v podanej žalobe namietal skutočnosť, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s utajovanou informáciou sp. zn. 65/12-D-45-73/2013 z 28. mája 2013, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba (ďalej len „utajovaná informácia“) a na základe ktorej žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie.

Podľa podania najvyššieho súdu žalobca už v žalobe podanej na krajskom súde namietal, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného nie je nijakým spôsobom ani len naznačené, z akých dôvodov by sprístupnenie informácií žalobcovi mohlo ohroziť bezpečnosť Slovenskej republiky. Žalobca v odvolaní vyčíta krajskému súdu, že sa nijako nezaoberal rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-300/11 zo 4. júna 2013, na ktorý v žalobe poukazoval a podľa ktorého: „... Článok 30 ods. 2 a článok 31 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29.04.2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať v rámci územia členských štátov v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že vyžadujú, aby príslušný vnútroštátny súd v prípade, ak príslušný

vnútroštátny orgán dotknutej osobe nesprístupní presné a úplné dôvody, na ktorých zakladá rozhodnutie prijaté na základe článku 27 smernice, ako ani s tým súvisiace dôkazy, zabezpečil, že sa to obmedzí na nevyhnutnú mieru, a že sa dotknutej osobe v každom prípade oznámi podstata týchto dôvodov spôsobom, pri ktorom sa zohľadní nevyhnutný dôverný charakter dôkazov.“. Podľa žalobcu bola uvedená námietka pre rozhodnutie zásadná, a preto odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nemôže obstať.

Podľa žalobcu nie je zrejmé, ako mohol krajský súd dospieť k záveru, že rozhodnutie o odvolaní je zákonné, keďže neobsahuje základné náležitosti, na ktoré krajský súd v odvolaní napadnutom rozsudku odkázal, a to že *„Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 ods. 1 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva z dôvodu potreby ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, treba, aby v administratívnom konaní bolo nad všetky pochybnosti preukázané, že z konania žalobcu hrozí Slovenskej republike ohrozenie verejnej bezpečnosti, pričom v tejto súvislosti správny orgán zväži aj hľadisko súkromné tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území Slovenskej republiky nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život. Z odôvodnenia rozhodnutia tak musí byť zrejmé, aké mali vplyv zistené okolnosti na jeho (odporca) rozhodnutie o žiadosti žalobcu, akou úvahou bol vedený pri hodnotení zistených okolností a podrobne odôvodnil aplikáciu príslušných ustanovení zákona o pobyte cudzincov a ako sa vysporiadal s namietaným porušením práva žalobcu na súkromný a rodinný život z hľadiska čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, aby bolo zrejmé, ktorý záujem uprednostnil (verejný alebo súkromný) a z akého dôvodu.“.*

Žalovaný pritom v rozhodnutí sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2013/011050-004 z 2. decembra 2013 uviedol, že je postačujúce, ak správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky za predpokladu, že policajt, ktorý koná v pobyte, je s konkrétnymi zisteniami SIS dostatočne oboznámený.

Vzhľadom na uvedené preto v rozhodnutí nepristúpil k preskúmaniu a odôvodneniu stretu záujmu súkromného so záujmom verejným. Podľa žalobcu žalovaný nepreukázal pochybnosť, že z konania žalobcu hrozí Slovenskej republike ohrozenie verejnej bezpečnosti. V rozhodnutí o odvolaní sa ani neuvádza, aký vplyv mali zistené okolnosti na jeho rozhodnutie o žiadosti žalobcu, akou úvahou bol vedený pri hodnotení zistených okolností a z rozhodnutia nie je ani zrejmé, prečo uprednostnil verejný záujem pred súkromným záujmom.

Žalobca sa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu dovoľáva porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru, medzi základné zásady ktorého patrí rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Žalobca je toho názoru, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal takmer so žiadnou z námietok, ktoré uviedol vo svojej žalobe. Z uvedených dôvodov žalobca žiada najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie.

Najvyšší súd počas konania o odvolaní žalobcu proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 S 26/2014-48 z 30. októbra 2015 zistil skutočnosti, ktoré u neho vyvolávajú pochybnosti o rozpore niektorých ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ktoré boli v prejednávanvej veci aplikované správnym orgánom s ústavou, dohovorom a chartou. Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov môžu byť v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sža 3/2016 zo 6. mája 2016 odvolacie konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku prerušil s tým, že po právoplatnosti uznesenia predloží ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. mája 2016.

Svoj návrh najvyšší súd odôvodnil takto:

K namietanému nesúladu § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov s označenými ustanoveniami ústavy, dohovoru a charty najvyšší súd na podklade judikatúry ústavného súdu uvádza: „... *konajúci senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k presvedčeniu, že v právnom štáte je nevyhnutné, aby zákonodarca osobitne pri tvorbe právnych noriem, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy (čl. 51 ods. 1 ústavy) nielen dôsledne dbali na ich súlad s ústavným textom a medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, ale aby aj vytváral podmienky preto, aby sa tieto právne normy uplatňovali rovnako na každého a tiež aj preto, aby sa uplatňovali a interpretovali v súlade s príkazmi a limitmi, ako ich obsahuje Ústava Slovenskej republiky.*“

K obsahu práva na spravodlivý proces najvyšší súd na podklade judikatúry ústavného súdu uvádza, že jeho súčasťou je: „... *aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.*“

Podľa najvyššieho súdu napadnuté ustanovenia zákona o pobyte cudzincov „... *popierajú princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, ktorý je nevyhnutnou súčasťou každého právneho štátu (ako sa k nemu hlási aj ústava vo svojom čl. 1 ods. 1) a ktorý je podporovaný aj zákazom diskriminácie obsiahnutom v čl. 12 ústavy (a ktorého súčasťou je aj princíp rovnosti pred zákonom), v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy.*“ Okrem toho: „*odopierajú tiež procesné práva garantované v čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.*“

Podľa najvyššieho súdu napadnuté ustanovenia zákona o pobyte cudzincov sú nielen v rozpore s ústavnou požiadavkou rovnosti účastníkov, ale tiež aj s ich právom na spravodlivé súdne konanie, keďže na ich základe postačuje, ak policajný útvar uvedie

v odôvodnení taxatívne vymenovaných rozhodnutí iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Podľa najvyššieho súdu je zásada rovnosti účastníkov konania narušená tým, že „... správny orgán má k dispozícii dôkazy (utajované skutočnosti), ktorými cudzinec nedisponuje a nemá ani žiadnu možnosť sa s týmito dôkazmi oboznámiť. Tieto dôkazy nie sú súčasťou spisu a ani správny orgán utajovanú skutočnosť cudzincovi v žiadnom rozsahu a v žiadnej forme nesprístupňuje.

Rovnaké možno konštatovať aj v konaní, v ktorom súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, vydaného podľa § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. Súd totiž účastníkovi konania nesprístupňuje v žiadnom rozsahu a v žiadnej forme dôvody rozhodnutia (utajovanú skutočnosť).“.

Podľa najvyššieho súdu „Nesprístupnenie dôvodov, na základe ktorých orgán verejnej správy rozhodol... odníma účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. V prípade administratívneho konania, a rovnako aj preskúmavajúceho konania pred súdom, uvedené vytvára pre tohto účastníka podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania (orgán verejnej správy).“.

V dôsledku toho podľa najvyššieho súdu dochádza nielen k porušeniu práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.

Najvyšší súd v návrhu uvádza: „Nakoľko napadnuté ustanovenia § 120 ods. 2 zákona... o pobyte cudzincov... zaväzujú dotknuté orgány verejnej správy (policajný útvar) vydávať rozhodnutia, ktorých odôvodnenia obsahujú iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, tieto ustanovenia nemôžu vyhovovať ani štandardu spravodlivého konania, ktorý v sebe obsahuje ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Podľa najvyššieho súdu: „Z doterajšej rozhodovacej činnosti ESĽP ako aj SD EÚ... vyplýva niekoľko dôležitých princípov, ktorými sa štáty musia riadiť, ak časť dôkazov pred dotknutou osobou zataja v záujme vlastnej národnej bezpečnosti.“

Vychádzajúc z uvedenej, ako aj ďalšej v návrhu podrobnejšie rozpracovanej argumentácie najvyšší súd navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sú v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.“

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát alebo samosudca. Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

Z citovaného čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy vyplýva, že je v právomoci ústavného súdu preskúmať súlad zákonov s ústavou a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov v nadväznosti na čl. 130 ods. 1 ústavy ustanovuje § 18 ods. 1 písm. a) až f) a § 19 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že návrh podal najvyšší súd.

Návrh bol podaný v súvislosti s rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 10 Sža 3/2016. Z odôvodnenia podaného návrhu ústavný súd zistil,

že v predmetnom konaní je potrebné použiť všeobecne záväzný právny predpis (napadnuté zákonné právne normy), ktorého nesúlady s ústavou a s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je uplatnený v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Predložený návrh nesignalizuje nedostatky procesných podmienok najvyšším súdom vedeného konania o odvolaní, ktoré by vylučovali akúkoľvek možnosť aplikácie napádaných zákonných právnych noriem v tomto konaní (m. m. PL. ÚS 7/04, PL. ÚS 28/05). Z toho ústavný súd vyvodil, že návrh podala oprávnená osoba, pričom v súlade s čl. 144 ods. 2 ústavy bolo konanie o odvolaní uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 SžA 3/2016 zo 6. mája 2016 prerušené.

Návrh podľa názoru ústavného súdu spĺňa predpísané náležitosti návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Najvyšší súd v návrhu namieta nesúlady § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov aj s čl. 47 charty.

Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde taktiež preskúmal, či najvyšším súdom napadnutá právna úprava predstavuje vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 charty. Ak by napadnutá právna úprava nepredstavovala vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 charty, ústavný súd by návrh v časti namietajúcej nesúlady napadnutej právnej úpravy s čl. 57 charty podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde musel odmietnuť z dôvodu, že by išlo o návrh, na prerokovanie ktorého ústavný súd nemá právomoc.

Podľa vysvetliviek k charte (Ú. v. EÚ C 303, 14. 12. 2007, s. 17 – 35), ktoré vychádzajú z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, povinnosť rešpektovať základné

práva vymedzené v rámci Únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie. Ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti práva Únie, základné práva zaručené chartou musia byť dodržané a nemôže nastať prípad, ktorý by spadal pod právo Únie a neuplatnili by sa základné práva zaručené chartou (rozsudok *Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 21). Z uplatniteľnosti práva Únie vyplýva uplatniteľnosť základných práv zaručených chartou.

Prípady, kedy konanie členských štátov spadá do rámca pôsobnosti práva Európskej únie, upresňuje judikatúra Súdneho dvora Európskej únie. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie konanie členských štátov spadá do rámca pôsobnosti práva Únie v troch prípadoch. Po prvé, ak členské štáty preberajú (implementujú) právo Únie (rozsudok *Hubert Wachauf proti Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft*, 5/88, EU:C:1989:321), po druhé, ak ich konanie spadá pod výnimku z uplatňovania únijných pravidiel prípustnú samotným právom Únie (rozsudok *Elliniki Radiophonia Tiléorassi AE a Panellinia Omospondia Syllogon Prossopikou proti Dimotiki Etairia Pliroforissis a Sotirios Kouvelas a Nicolaos Avdellas a iní.* („ERT“), C-260/89 EU:C:1991:254), a napokon po tretie, vtedy, ak vo všeobecnosti ich konanie spadá do rámca práva Únie (rozsudok *Daniele Annibaldi proti Sindaco del Comune di Guidonia a Presidente Regione Lazio* („Annibaldi“), C-309/96, EU:C:1997:631). O tretiu situáciu ide vtedy, ak sa v konkrétnej a špecifickej situácii v určitej spojitosti uplatní osobitná hmotnoprávna norma práva Európskej únie (rozsudok *Karner*, C 71/02, EU:C:2004:181, body 48 až 53; rozsudok *Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105).

Najvyšší súd označuje za nesúladne s čl. 47 charty ustanovenie právnej úpravy, ktorou Slovenská republika preberá do svojho právneho poriadku viaceré právne záväzné akty Európskej únie, napr. smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte (Ú. v. EÚ L 343, 23. 12. 2011), smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať

a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 5/zv. 5; Ú. v. EÚ L 158, 30. 4. 2004) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 (Ú. v. EÚ L, 27. 5. 2011), smernicu Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 19/zv. 6; Ú. v. EÚ L 16, 23. 1. 2004), smernicu Rady 2004/81/ES z 29. apríla 2004 o povoleniach na trvalý pobyt, vydávaných štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prisťahovalectvo a ktorí spolupracovali s príslušnými orgánmi (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 19/zv. 7; Ú. v. EÚ L 261, 6. 8. 2004), alebo smernicu Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 19/zv. 6; Ú. v. EÚ L 251, 3. 10. 2003).

Keďže najvyšším súdom napadnutou právnou úpravou Slovenská republika preberá (implementuje) právo Únie, napadnutá právna úprava spadá do rámca pôsobnosti práva Únie a predstavuje vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 charty. Charta je na ňu preto aplikovateľná.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2016